

Arrest

nr. 339 676 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 11 augustus 2022 aan in België en dient op 12 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 mei 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger en u bent geboren in Chahar Tut in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. U bent noch naar school noch naar de madrassa geweest, en werkte op de velden van uw familie. Uw familie had een winkel aan de voorkant van jullie huis. Uw vader is verdwenen één tot anderhalf jaar voor uw vertrek. Uw broer J. K. K. (...) (xxxxxx) vertrok drie dagen na deze verdwijning uit Afghanistan en verblijft nu in België. Op 17 februari 2021 werd ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw moeder, vier jongere broers en twee zussen verblijven momenteel nog in Afghanistan.

U verklaart dat de taliban te horen hadden gekregen dat uw vader zaken verkocht aan de arbaki's. Uw vader werd gearresteerd en meegenomen naar talibanregio Sar Dharkan. Na zes à zeven dagen werd uw vader met behulp van bemiddeling door de dorpsoudsten vrijgelaten. Eénmaal terug thuis heropende uw vader jullie winkel. Uw vader weigerde echter verder te verkopen aan de arbaki's. Omwille van zijn weigering moest uw vader de dag erop naar het districtshuis gaan. Eénmaal daar werd uw vader geslagen. Uw vader werd naar het ziekenhuis in Jalalabad gebracht met verwondingen aan zijn voet en been. Tijdens de periode waarin uw vader in het ziekenhuis lag werden ook uw oudere broer en uzelf beschuldigd van spionage door de taliban. De taliban kwamen naar jullie en vroegen jullie samen met hen wapens te transporteren naar de bergen waar de taliban schuil hielden. Jullie konden niet weigeren en deden dit meerdere keren.

Na twee maanden in het ziekenhuis werd uw vader door de dorpsoudsten terug naar uw dorp gebracht.

Uw vader opende opnieuw zijn winkel. Door zijn lange afwezigheid waren de taliban ervan overtuigd geraakt dat uw vader zeker en vast samenwerkte met de overheid. De verwondingen waren volgens hen van gevechten waar uw vader aan had deelgenomen. Hij werd opnieuw gearresteerd en meegenomen, en u hebt tot op de dag van vandaag geen nieuws meer ontvangen.

Na twee à drie dagen besloten uw moeder en uw maternale oom dat uw broer en u ook gevaar liepen. Jullie gingen naar jullie maternale oom. Uw oom verzamelde budget en stuurde uw broer weg uit Afghanistan. U bleef nog één jaar tot anderhalf jaar bij uw oom, waarna u ook bent weggestuurd.

U vertrok voor de machtsovername uit Afghanistan en reisde door Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming (VIB) in te dienen in België op 12 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een kopie van uw eigen taskara, een kopie van de taskara van uw vader, twee foto's van uw vader in het ziekenhuis en vier familiefoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op 07 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat J. Z. (...) op datum van 25.08.2022 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1.7 jaar een goede schatting is'. Deze test volgde op uw verklaring bij aanmelding geboren te zijn op (...) maart 2006 (aanmeldingsfiche d.d. 12 augustus 2022), waarover twijfel werd geuit. Uw geboortjaar werd na de test aangepast naar 2001. Opnieuw naar uw leeftijd gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, houdt u vast aan uw initiële verklaring en stelt u 17.5 jaar oud te zijn en niet 23 (persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 02 mei 2024, p. 4). Een dermate groot verschil van vijf jaar kan echter niet over het hoofd gezien worden, desondanks u verklaart uw leeftijd te baseren op wat uw ouders u vertelden (CGVS, p. 4).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u de asielinstanties probeerde te misleiden omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoeft is nefast voor uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt uw vertrek uit Afghanistan te situeren in de tijd. Bij uw eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat u achttien maanden voor uw onderhoud bij DVZ bent vertrokken, wat rond juni-juli 2021 zou moeten zijn geweest (Verklaring DVZ d.d. 19 januari 2023, vraag 33). Op het CGVS verklaart u dat u veertien maanden onderweg bent geweest en ondertussen

reeds anderhalf jaar in België verblijft (CGVS, p. 9), wat vaagweg september 2021 zou zijn. U slaagt er niet uw vertrekdatum verder te specificeren. U kan uw vertrek niet positioneren ten opzichte van bepaalde feestdagen of belangrijke gebeurtenissen, noch kan u uw vertrek plaatsen in een seizoen of ten opzichte van de machtsovername die plaatsvond op 15 augustus 2021 (CGVS, p. 9). U later gevraagd of u de ramadan dat jaar nog hebt gedaan voor uw vertrek uit Afghanistan, verklaart u dat deze na uw vertrek plaatsvond. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier (zie blauwe map) vond deze in 2021 plaats van 12 april tot en met 11 mei. U zou in dat geval dus voor april 2021 vertrokken moeten geweest zijn, wat niet overeenkomt met uw verklaringen. Dat u er niet in slaagt uw vertrek éénduidig in de tijd te plaatsen, maar enkel vage tijdsaanduidingen geeft doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de problemen van uw vader, dient opgemerkt dat u zich baseert op dezelfde verklaringen als uw broer K. (...). Ten aanzien van hem werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de verdwijning van uw vader en zijn problemen met de taliban en de overheid. Aan uw broer werd wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille de toenmalige veiligheidssituatie in de provincie Hesarak.

Daarnaast weten uw eigen verklaringen hierover evenmin te overtuigen. Zo stelt u dat uw vader een tweede keer werd meegenomen door de taliban en dat hij sindsdien spoorloos is (CGVS, p. 13). U gevraagd of u geprobeerd hebt uw vader te vinden, antwoordt u van niet, omdat jullie nergens terecht konden en jullie zichzelf wilden beschermen (CGVS, p. 19). U hebt er ook geen weet of uw maternale oom geprobeerd heeft informatie te verkrijgen over uw vader (CGVS, p. 19). Enerzijds kan verwacht worden dat jullie als familie toch iets van inspanning zouden leveren om informatie over uw vader in te winnen. Anderzijds is het ook merkwaardig dat de dorpsoudsten uw vader de vorige keer reeds na minder dan een week konden vrij bemiddelen én zij hem bovendien ook uit het ziekenhuis zijn komen halen nadat hij door de overheid was verwond (CGVS, p. 13). Het is bevreemdend dat zij uw vader die beiden keren beschermden, maar er die laatste maal niets van actie is ondernomen om uw vader te helpen. U gevraagd of u niet opnieuw hulp van de dorpsoudsten had kunnen inschakelen, antwoordt u dat u zelf bang was en zo snel mogelijk wilde vluchten (CGVS, p. 19). Louter het feit dat u bang was kan de passieve houding van u en uw familie na de verdwijning van uw vader niet verklaren.

Wat betreft uw eigen problemen is het bizar dat uw broer en u voor de verdwijning van jullie vader reeds door de taliban werden beschuldigd van spionage, maar jullie toen geen gevaar liepen. Dat u om deze reden meermaals gevraagd werd om samen met de taliban wapens te vervoeren is dat des te meer. Enerzijds is het opmerkelijk dat ze vragen aan mensen die ze beschuldigen van spionage – en die ze in sé dus niet zouden kunnen betrouwen – zulke taken voor hen uit te voeren, en deze wapens naar ‘hun plaatsen’ te bezorgen. Dit handelen van de taliban lijkt weinig logisch noch veilig. Bovendien kan u niet precies zeggen hoe vaak u deze opdracht hebt moeten uitvoeren. U zegt telkens drie vier keer (CGVS, p. 15, 17). Gevraagd op welk moment van de dag u deze opdracht moest uitvoeren zegt u een eerste maal dat het één keer in de middag en één keer in de namiddag was, en vervolgens dat het één keer in de middag en voor de rest in de namiddag was (CGVS, p. 15). Enerzijds is het vreemd dat u deze opdracht éénmalig op de middag hebt uitgevoerd terwijl u verklaarde dat de taliban enkel vanaf de namiddag in uw dorp verscheen (CGVS, p. 10). Anderzijds kan van iemand die vertelt over zijn eigen ervaringen die mee aan de oorzaak liggen van zijn verzoek om internationale bescherming worden verwacht dat deze exact kan aangeven hoe vaak hij een taak zoals deze precies heeft uitgevoerd. Dat u dat niet kan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan ook niet worden begrepen waarom de taliban jullie vervolgens na jullie vader's verdwijning zou willen doden, gezien zij enerzijds daar eerder de kans toe hebben gekregen, en zij anderzijds uw vader reeds hadden meegenomen en gestraft, de persoon die verkocht aan de arbaki's en werd beschuldigd van samenwerking. Er kan niet worden verstaan waarom de taliban jullie nog actief zou zoeken nadat ze uw vader reeds hebben bestraft. Bovendien hebt u na de gebeurtenissen nog één tot anderhalf jaar bij uw oom in Jowkhan, een dorp op een uur van uw dorp, verbleven (CGVS, p. 13). Er kan worden gesteld dat het een weinig veilige keuze lijkt om u al die tijd te verbergen bij uw oom, zeker gezien u verklaart dat uw oom nog naar uw dorp ging en hij vernam dat er daar nog naar u werd gevraagd (CGVS, p. 19). Desondanks uw oom u vertelde dat ze u zochten en langskwamen, kan u opnieuw niet specificeren hoe vaak zij dit gedaan zouden hebben (CGVS, p. 20). U gevraagd naar hoe uw familie het stelt, vertelt u dat u het niet weet, maar dat uw broer u vertelt dat alles oké is. U insinueert louter dat dit misschien niet zo is en dat uw broer u het niet wil vertellen (CGVS, p. 9). Dit zijn echter uw vermoedens die u op niets concreets baseert, waardoor niet kan worden gesteld dat uw familie in Afghanistan momenteel problemen ervaart. Uw moeder, broers en zussen wonen allen nog in uw dorp Chahar Tut (CGVS, p. 7).

Opmerkelijk is ook dat u verklaart dat de arbaki's ook bij andere winkeliers in het dorp kochten, maar dat u geen informatie kan geven over potentiële problemen die zij hebben gehad (CGVS, p. 18). Daarnaast verklaarde u reeds eerder in het onderhoud dat er ook andere mensen naast uw broer en u gevraagd werden door de taliban om opdrachten uit te voeren. U gevraagd meer over deze mensen te vertellen, blijft u het antwoord schuldig en zegt u dat ‘als zij ons hebben gevraagd, dan hebben ze het zeker ook aan andere mensen gevraagd, het is dus mijn bedenking’ (CGVS, p. 11).

Tot slot dient er op gewezen dat u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ geen enkel gewag maakte van de problemen die uw vader heeft gehad met de taliban. U vertelt louter over de taliban die u verdacht van spionage en vroeg om wapens te vervoeren (Vragenlijst DVZ d.d. 19 januari 2023, vraag 5). Desondanks uw

verzoek om internationale bescherming rond uw persoonlijke vrees tot vervolging draait, kunnen uw problemen onnoemelijk worden losgekoppeld aan de problemen van die van uw vader, gezien deze aan de oorsprong van zowel die van u als die van uw broer liggen. Het is dus uiterst merkwaardig dat u dit zelfs niet kort vermeldt. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd naar uw eerste interview bij DVZ. Hier meldde u meteen dat de problemen van uw vader niet waren genoteerd (CGVS, p. 2). Verder was alles correct neergeschreven (CGVS, p. 3). Het is hierbij merkwaardig dat DVZ louter deze problemen zouden zijn vergeten noteren, maar verder geen fouten zou hebben gemaakt, zeker gezien u bevestigt dat uw verklaringen aan u zijn voorgelezen op het einde en u toen in de mogelijkheid was dit op te merken (CGVS, p. 3).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Het betreft bovendien slechts kopieën waarvan de bewijswaarde niet kan worden nagegaan. Er dient nog toegevoegd dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Wijdverspreide corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken maken dat zowel in Afghanistan als in het buitenland Afghaanse identiteits- en andere (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten verworven zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn bovendien, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Wat betreft de voorgelegde foto's dient te worden opgemerkt dat aan privé-beeldmateriaal geen bewijskracht kan worden toegekend gezien het mogelijk is om deze te manipuleren. Bovendien zegt een foto an sich niets over de omstandigheden waarin de foto of de gebeurtenissen op de foto (nl. de verwondingen van uw vader) hebben plaatsgevonden. Dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw vader is kan niet worden vastgesteld. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie E A S O Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_Situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanvallen, bermoedelingen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDA registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over

de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm)

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat u meerderjarig was toen u Afghanistan hebt verlaten, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde op de velden van uw familie werkte en uw vader soms hielp in de winkel (CGVS, p. 5). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van minder dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U haalt aan dat u in België uw religie niet langer praktiseert zoals in Afghanistan, u doet het 'half half'. U gevraagd naar wat u met dit laatste bedoelt, verklaart u dat u niet praktiseert zoals in uw land, namelijk vijf keer per dag, maar dat u 'zo een keer of twee keer, om de zoveel tijd' bidt. U verklaart 'gewoon geen tijd' te hebben (CGVS, p. 3). Hierbij moet worden opgemerkt dat, ondanks u aangeeft dat u twijfelt over 'wat u bent' en stelt dat u in Afghanistan verplicht werd om te bidden en u daar meestal geen zin in had, u tijdens het onderhoud bevestigde soennitisch moslim te zijn en niet bekeerd te zijn (CGVS, p. 3 en 22). U gevraagd of u nog in God gelooft, antwoordt u bevestigend (CGVS, p. 22). Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat er in uw hoofde sprake is van een veranderde geloofsopvatting en dat u zich in geval van terugkeer niet meer op de daar heersende religieuze gebruiken zou kunnen toelagen. U toont hiermee bijgevolg evenmin aan dat u niet langer in staat zou zijn om u aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in

uw hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om uw identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van u mag worden verwacht dat u dit opgeeft. Daarnaast verklaart u in België veelal om te gaan met andere Afghanen in uw opvangcentrum (CGVS, p. 6). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM alsook van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen stavingsstukken.

De verwerende partij maakt op 16 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij maakt op 18 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij in essentie stelt de reeds in het verzoekschrift aangevoerde (gepercipieerde) verwestering verder te staven. Zij voegt blijkens de inventaris volgende stukken:

- “1. *Brief leerkracht LIGO van 20.06.2025*
2. *Deelcertificaat Nederlands Tweede Taal van 18.11.2015*
3. *Attest VDAB van 09.12.2025*
4. *Brief management “A. (...)” over verzoekers werk*
5. *Loonfiches bij BVBA U.F. (...)*
6. *Kopie verblijfskaart van verzoekers broer”*

Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een aanvullende nota neer met in essentie verwijzing naar bronnen inzake de recente situatie in Afghanistan.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat hij in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.5.4. Landeninformatie

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift en haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Zoals de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden motiveert blijkt dat verzoekende partij op het moment van de indiening van haar verzoek om internationale bescherming (12 augustus 2022) verklaarde geboren te zijn op (...) maart 2006 (administratief dossier, bijlage 26 dd. 12 augustus 2022) wat maakt dat zij op dat moment zestien jaar zou zijn. Evenwel blijkt uit de uitgevoerde medische test op 25 augustus 2022 dat verzoekende partij *“een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is”* en verzoekende partij aldus, anders dan wat zij voorhield, geenszins zestien jaar is, maar al minstens vrijwel eenentwintig jaar op het moment van de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij betoogt dan wel in het verzoekschrift dat zij haar exacte leeftijd niet kent, hetgeen courant is bij Afghanen, maar zij overtuigt geenszins om de vaststelling dat zij zich onterecht voordeed als minderjarige en de asielinstanties heeft trachten te misleiden te ontcrachten. Immers blijkt vooreerst dat verzoekende partij geconfronteerd werd met de twijfels van het bestuur omtrent haar voorgehouden leeftijd, dit gelet op haar fysieke verschijning, doch verzoekende partij gaf geen enkele verklaring dienaangaande (fiche *Mineur Etranger Non Accompagné*, 12 augustus 2022, p. 2). Zo zij werkelijk haar ware leeftijd niet kende, dan mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij dat op dat moment ook kenbaar maakt aan het bestuur. De vaststelling evenwel dat zij dit nagelaten heeft doet al afbreuk aan haar bewering dat zij de asielinstanties niet heeft trachten te misleiden. Deze vaststelling wordt temeer nog ondersteund door het feit dat zij doorheen haar reis naar België, en meer specifiek in Bulgarije, nog een andere geboortedatum opgaf, met name (...) januari 2004, wat haar bij haar verzoek om internationale bescherming aldaar op 13 april 2022 reeds meerderjarig maakte (stuk *Dublin Unit, Bulgarie* dd. 19 september 2022). Gelet hierop kan niet anders geoordeeld worden dan dat verzoekende partij zich wel degelijk bewust was van haar meerderjarigheid. De discrepantie tussen haar voorgehouden leeftijd en de blijkens de medische test vastgestelde leeftijd is daarenboven zo groot, vrijwel vijf jaar, dat dit des te meer doet besluiten dat verzoekende partij bewust de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden.

Wanneer al blijkt dat een verzoeker de asielinstanties bewust misleidt inzake zijn leeftijd, dan kan hieruit terecht worden afgeleid dat dit haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

3.6.4. Evenzeer heeft de commissaris-generaal verder op goede gronden gemotiveerd dat: *“Voorts is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt uw vertrek uit Afghanistan te situeren in de tijd. Bij uw eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u dat u achttien maanden voor uw onderhoud bij DVZ bent vertrokken, wat rond juni-juli 2021 zou moeten zijn geweest (Verklaring DVZ d.d. 19 januari 2023, vraag 33). Op het CGVS verklaart u dat u veertien maanden onderweg bent geweest en ondertussen reeds anderhalf jaar in België verblijft (CGVS, p. 9), wat vaagweg september 2021 zou zijn. U slaagt er niet uw vertrekdatum verder te specificeren. U kan uw vertrek niet positioneren ten opzichte van bepaalde feestdagen of belangrijke gebeurtenissen, noch kan u uw vertrek plaatsen in een seizoen of ten opzichte van de machtsovername die plaatsvond op 15 augustus 2021 (CGVS, p. 9). U later gevraagd of u de ramadan dat jaar nog hebt gedaan voor uw vertrek uit Afghanistan, verklaart u dat deze na uw vertrek plaatsvond. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier (zie blauwe map) vond deze in 2021 plaats van 12 april tot en met 11 mei. U zou in dat geval dus voor april 2021 vertrokken moeten geweest zijn, wat niet overeenkomt met uw verklaringen. Dat u er niet in slaagt uw vertrek eënduidig in de tijd te plaatsen, maar enkel vage tijds aanduidingen geeft doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”*

Zoals inderdaad blijkt verklaarde verzoekende partij bij de dienst vreemdelingenzaken dat zij Afghanistan ongeveer een achttiental maanden geleden had verlaten, wat maakt dat zij haar vertrek uit Afghanistan initieel situeerde rond juni/juli 2021 (Verklaring DVZ, 19 januari 2023, punt 33). Tijdens het gehoor bij het

CGVS verklaarde verzoekende partij evenwel dat zij vanaf haar vertrek uit Afghanistan ongeveer veertien maanden onderweg is geweest en ondertussen anderhalf jaar in België verblijft (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 9), wat zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, overeenkomt met ongeveer september 2021, hetgeen wel degelijk afwijkt van haar initiële verklaring bij dienst vreemdelingenzaken. Verzoekende partij houdt in het verzoekschrift dan wel voor dat haar verklaringen wel degelijk overeenstemmen, doch zij gaat er – waar zij haar verklaringen bij het CGVS herhaalt – aan voorbij dat zij niet alleen heeft verklaard ongeveer veertien maanden onderweg te zijn geweest na haar vertrek uit Afghanistan, maar tevens daaraan toegevoegd heeft dat zij ondertussen ook al anderhalf jaar in België verblijft. Niet alleen zijn haar verklaringen dienaangaande afwijkend, maar stelt de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden vast dat verzoekende partij er niet in slaagt haar vertrek ten opzichte van bepaalde feestdagen of markante gebeurtenissen of nog in bepaald seizoen te plaatsen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 9) en situeert zij alsnog haar vertrek voor de ramadan in 2021 (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 12) wat maakt dat zij – nu de ramadan blijkens objectieve informatie plaatsvond van 12 april tot en met 11 mei 2021 – al voor april 2021 al vertrokken zou zijn uit Afghanistan, hetgeen weerom niet rijmt met haar eerdere verklaringen. Met haar betoog waar zij haar verklaringen omtrent de ramadan tracht te verduidelijken en stelt dat hieruit hoogstens kan afgeleid worden dat zij Afghanistan verlaten heeft voor *medio* mei 2021, doet zij hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat, zoals blijkt uit de bespreking hoger, deze verklaring geenszins rijmt met haar eerdere verklaringen waar zij haar vertrek eerst situeerde rond juni/juli 2021, dan rond september 2021 en tenslotte nog een ander tijdstip, weze het voor april of voor *medio* mei 2021. Uit al deze vaststellingen komt genoegzaam naar voren dat verzoekende partij over het tijdstip van haar vertrek uit Afghanistan niet eënduidig is, hetgeen terecht afbreuk doet aan haar geloofwaardigheid. Verzoekende partij tracht dit alles te verschonen met het betoog dat zij ongeschoold is en bijgevolg moeite heeft met cijfers en het bepalen van gebeurtenissen in een bepaalde volgorde, maar de Raad wijst erop dat zelfs van een ongeschoold persoon redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze het tijdstip van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hetgeen een ingrijpende gebeurtenis is, wel degelijk op eenduidige wijze kan duiden. Dit nog temeer verzoekende partij ook verklaarde in Afghanistan landbouwer te zijn (Verklaring DVZ, 19 januari 2023, punt 12 en CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 4-5) en zij aldus geacht mag worden minstens kennis te hebben van de seizoenen. Dat zij omtrent het tijdstip van haar vertrek dermate afwijkende verklaringen aflegt kan, anders dan wat zij voorhoudt, hoegenaamd niet verklaard worden door een gebrek aan scholing. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij ook niet overtuigen waar zij voorhoudt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou gehouden hebben met haar individueel profiel.

3.6.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geenszins betwist dat haar broer K. niet erkend werd als vluchteling omwille van diens ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Algehele lezing van het gehoorverslag van verzoekende partij laat verder toe vast te stellen dat haar vluchtrelaas wel degelijk relateert aan haar broer K. en diens redenen om uit Afghanistan te vertrekken. Zo stelde verzoekende partij dat haar vader gevisieerd werd door de taliban omdat hij in zijn winkel zaken verkocht aan de arbaki's, dat – toen haar vader in het ziekenhuis belandde – zijzelf en haar broer K. door de taliban gedwongen werden om opdrachten voor hen uit te voeren en dat zij, nadat hun vader opnieuw meegenomen werd door de taliban, samen met haar broer K. onderdook waarna haar broer K. eerst Afghanistan verliet en zij nadien (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 13, 15). Wanneer aldus blijkt dat verzoekende partij in haar vluchtrelaas verwijst naar haar broer K. die omwille van de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten evenzeer is gevlucht uit Afghanistan, is het geenszins foutief dat de commissaris-generaal erop wijst dat haar broer K. niet erkend werd als vluchteling omwille van diens ongeloofwaardig vluchtrelaas. Bovendien blijkt uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat haar broer K. niet erkend werd omwille van het ongeloofwaardig relaas, maar verder heeft gemotiveerd en evenzeer vastgesteld heeft dat de verklaringen van verzoekende partij zelf zodanig behept zijn met onaannemelijkheden omtrent kernaspecten van haar vluchtrelaas dat dit terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

3.6.6. De Raad kan de commissaris-generaal volgen in de motivering waaruit blijkt dat, wanneer een dicht familielid meegenomen wordt door de taliban, redelijkerwijze verwacht mag worden dat de familie minstens toch probeert informatie inzake dit familielid te achterhalen. Verzoekende partij stelt dan wel dat zij daartoe niet bij machte was omdat zijzelf moest onderduiken, maar dit verantwoordt geenszins waarom zij niet weet of haar oom niet geprobeerd heeft meer te weten te komen over het lot van haar vader. Zo stelde zij niet te weten wat er met haar vader na diens verdwijning is gebeurd en dat zij ook niet weet of haar oom geprobeerd heeft om informatie te krijgen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 19). Van verzoekende partij mag evenwel wel degelijk verwacht worden – zo haar relaas op waarheid berust – dat zij weet of iemand van haar familie een poging ondernomen heeft om te weten te komen wat er met haar vader na diens verdwijning is gebeurd. Haar betoog in het verzoekschrift dat erop neerkomt dat haar familie niet passief is geweest is een *post factum* verklaring die het vastgestelde gebrek aan desinteresse van verzoekende partij omtrent het lot van haar vader niet kan verschonen. Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt, blijkt uit haar verklaringen ook geenszins dat haar familie wel degelijk informeerde bij de dorpsouderen. Immers repliceerde zij op de vraag of zij aan de dorpsouderen niet opnieuw hulp hadden kunnen vragen “Ja, wij

waren zelf ook bang, wij wilden zo snel mogelijk vluchten” (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 19) hetgeen niet anders kan gelezen worden dan dat er geen hulp gevraagd werd aan de dorpsouderen en kan uit haar repliek op de vraag of zij aan de dorpsouderen gevraagd hebben om zich te informeren evenmin blijken dat zij verklaarde dat zij dergelijke vraag wel degelijk aan de dorpsouderen gesteld hebben. Immers verklaarde zij weerom dat zij waren ondergedoken en dan vertrokken zijn uit Afghanistan en voegde zij er louter aan toe dat de dorpsouder geen informatie aan de familie heeft bezorgd (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 21). Anders dan wat zij in het verzoekschrift voorhoudt, kan op algehele lezing van haar verklaringen geenszins blijken dat zij aangaf dat haar familie wel degelijk zelf geïnformeerd heeft bij de dorpsouderen aangaande het lot van haar vader.

3.6.7. Haar betoog voorts in het verzoekschrift dat de taliban haar en haar broer straffen door hen wapens te laten vervoeren en het een zware klus betrof en bovendien niet zonder gevaar kan hoegenaamd geen verklaring bieden voor het gegeven dat de taliban ervoor kozen om verzoekende partij en haar broer in te schakelen bij het vervoer van wapens. Immers – in het licht van de verklaringen van verzoekende partij dat de taliban hen beschouwden als spionnen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 16) en zij in de ogen van de taliban aldus niet betrouwbaar waren, is het geenszins aannemelijk dat de taliban hen toch zouden vertrouwen om wapens te vervoeren naar een plaats van de taliban (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 15) en de taliban zich op die manier aldus blootstelde aan een enorm veiligheidsrisico.

Zoals voorts blijkt op lezing van het gehoorverslag heeft verzoekende partij verschillende keren herhaald dat zij samen met haar broer de wapens drie à vier keer heeft vervoerd (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 15, 16-17). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat haar nooit werd gevraagd het aantal te preciseren, wijst de Raad erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekende partij ruim de mogelijkheid heeft gekregen om haar vluchtrelaas uit de doeken te doen en dat de *protection officer* haar ook gevraagd heeft om dieper in te gaan onder meer over wat zij en haar broer moesten doen voor de taliban en wanneer. Verzoekende partij had dus ruim de kans om precies te stellen hoeveel keer zij het wapenvervoer heeft gedaan, *quod non*. Zoals de commissaris-generaal verder evenzeer terecht opmerkt zijn haar verklaringen over het voorgehouden wapenvervoer niet coherent. Immers verklaarde verzoekende partij initieel dat ze deze opdracht drie à vier keer moesten doen, dan stelde ze dat ze één keer 's middags en één keer in de namiddag het vervoer hebben gedaan, om dan verder te stellen dat het één keer 's middags en de rest in de namiddag was (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 15 en 17). Dergelijke verklaringen zijn allerminst coherent te noemen. Het gegeven dat verzoekende partij – nadat zij gewezen werd op haar verklaringen dat zij tweemaal wapens zou vervoerd hebben – repliceert dat het gaat om drie à vier keer (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 17) doet, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt in het verzoekschrift, geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat haar verklaringen niet coherent voorkomen.

Zoals voorts ook blijkt verklaarde verzoekende partij uitdrukkelijk dat de taliban pas in de namiddag in haar dorp verschenen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 10). In die optiek is haar verklaring dat de taliban haar in het dorp niet alleen in de namiddag maar ook 's middags hebben aangesproken om het wapenvervoer te vorderen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 15) incoherent met haar eerdere verklaring dat de taliban pas in de namiddag naar het dorp kwamen. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan geenszins blijken dat er geen echt onderscheid is tussen middag en namiddag nu zijzelf in haar verklaringen wees op enerzijds de middag en anderzijds de namiddag en zij aldus zelf een duidelijk onderscheid maakte tussen de momenten van de dag waarop de taliban haar vroegen om voor het wapenvervoer te zorgen. Verzoekende partij kan voorts ook niet gevolgd worden dat haar verklaringen niet correct zouden vertaald zijn door de tolk. Immers stelde verzoekende partij de tolk goed te begrijpen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 2), heeft zij tijdens het gehoor ook geen gewag gemaakt van communicatieproblemen met de tolk en blijkt evenmin dat zij opmerkingen heeft gemaakt op het gehoorverslag na ontvangst van kopie daarvan. Lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud laat geenszins toe hetgeen gesteld in het verzoekschrift aan te nemen. Verder wijst de Raad erop dat het hier ook niet gaat om triviale feiten zoals verzoekende partij nog voorhoudt, maar om elementen die raken aan de kern van haar vluchtrelaas en waarvan wel degelijk mag verwacht worden dat verzoekende partij in staat is dienaangaande precieze en coherente verklaringen af te leggen. De vaststelling dat zij daar niet in slaagt, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.6.8. Met haar betoog voorts dat erop neerkomt dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat haar vluchtrelaas wel degelijk aannemelijk is, temeer zij uit een streek komt waar de taliban traditioneel heel sterk stond en haar broer ook de subsidiaire bescherming kreeg, benadrukt de Raad dat verzoekende partij met dergelijk betoog geenszins afbreuk doet aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die terecht doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Naast de reeds terzichte motieven in de bestreden beslissing die verzoekende partij blijkens de bespreking *supra* niet heeft weten te weerleggen, oordeelt de commissaris-generaal verder op goede gronden dat: *“Verder kan ook niet worden begrepen waarom de taliban jullie vervolgens na jullie vader's verdwijning zou willen doden, gezien zij enerzijds daar eerder de kans toe hebben gekregen, en zij anderzijds uw vader reeds hadden meegenomen en gestraft, de*

persoon die verkocht aan de arbaki's en werd beschuldigd van samenwerking. Er kan niet worden verstaan waarom de taliban jullie nog actief zou zoeken nadat ze uw vader reeds hebben bestraft. Bovendien hebt u na de gebeurtenissen nog één tot anderhalf jaar bij uw oom in Jowkhan, een dorp op een uur van uw dorp, verbleven (CGVS, p. 13). Er kan worden gesteld dat het een weinig veilige keuze lijkt om u al die tijd te verbergen bij uw oom, zeker gezien u verklaart dat uw oom nog naar uw dorp ging en hij vernam dat er daar nog naar u werd gevraagd (CGVS, p. 19). Desondanks uw oom u vertelde dat ze u zochten en langskwamen, kan u opnieuw niet speciëren hoe vaak zij dit gedaan zouden hebben (CGVS, p. 20). U gevraagd naar hoe uw familie het stelt, vertelt u dat u het niet weet, maar dat uw broer u vertelt dat alles oké is. U insinueert louter dat dit misschien niet zo is en dat uw broer u het niet wil vertellen (CGVS, p. 9). Dit zijn echter uw vermoedens die u op niets concreets baseert, waardoor niet kan worden gesteld dat uw familie in Afghanistan momenteel problemen ervaart. Uw moeder, broers en zussen wonen allen nog in uw dorp Chahar Tut (CGVS, p. 7).” Zoals ook blijkt uit het gehoorverslag heeft verzoekende partij wel degelijk uitdrukkelijk verklaard dat haar broer K. haar verteld heeft dat de familie in Afghanistan ok is (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 9). In het licht van het gegeven dat blijkens haar verklaringen zowel verzoekende partij zelf als haar broer K. Afghanistan ontvlucht zouden zijn uit vrees voor de taliban is het geenszins aannemelijk dat haar broer K. verzoekende partij niet de waarheid zou vertellen over de situatie van de achtergebleven familie in Afghanistan. Gelet op de verklaringen van verzoekende partij tijdens het gehoor kan geenszins aangenomen worden dat de commissaris-generaal te “kort door de bocht” gaat door te motiveren dat uit haar verklaringen niet blijkt dat haar familie in Afghanistan momenteel problemen ervaart met de taliban. Zo haar verklaringen dat de taliban haar nog steeds actief zochten na haar vertrek uit het dorp (CGVS, NPO 2 mei 2024, p. 19) op waarheid berusten, is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij ervoor opteerde om zich gedurende één tot anderhalf jaar te verbergen bij haar oom nu dit bezwaarlijk als een veilige optie kan gezien worden. Immers kan ervan uitgegaan worden dat – zo de taliban werkelijk op zoek waren naar verzoekende partij – zij ook zouden zoeken bij haar oom (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 19-20). Haar betoog in het verzoekschrift dat zij geen andere optie had kan in het licht van de gevaarlijkheid samen met de langdurigheid van dergelijke situatie niet overtuigen. Dat haar verklaringen ongeloofwaardigheid voorkomen, blijkt ook uit het feit dat verzoekende partij niet kan speciëren hoe vaak de taliban bij haar thuis is langsgelopen om achter haar te vragen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 20). Ook dit getuigt weer van een desinteresse in een kernelement van haar vluchtrelaas, derwijze dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het voorgedhouden vluchtrelaas.

3.6.9. In het licht van de door haar voorgedhouden vervolgingsfeiten, met name dat haar vader, haar broer K. en zijzelf gevisieerd werden door de taliban in beginsel omdat haar vader via zijn winkel verkocht aan de arbaki's, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij, die stelde dat de arbaki's ook bij andere winkeliers in het dorp kochten, op de hoogte is van het gegeven of ook deze winkeliers problemen ondervonden met de taliban. De vaststelling dat zij dit niet weet (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 18) is dan ook wel degelijk relevant nu dit de geloofwaardigheid van de door haar voorgedhouden vervolgingsfeiten verder ondermijnt. Hetzelfde geldt voor wat betreft de vaststelling dat verzoekende partij evenmin duidelijk kan antwoorden op de vraag meer over de mensen te vertellen die net zoals zijzelf en haar broer K. gevraagd werden opdrachten uit te voeren voor de taliban (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 11).

3.6.10. Zoals de commissaris-generaal blijkens nazicht van het administratief dossier verder op goede gronden motiveert: “Tot slot dient er op gewezen dat u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ geen enkel gewag maakte van de problemen die uw vader heeft gehad met de taliban. U vertelt louter over de taliban die u verdacht van spionage en vroeg om wapens te vervoeren (Vragenlijst DVZ d.d. 19 januari 2023, vraag 5). Desondanks uw verzoek om internationale bescherming rond uw persoonlijke vrees tot vervolging draait, kunnen uw problemen onnoemelijk worden losgekoppeld aan de problemen van die van uw vader, gezien deze aan de oorsprong van zowel die van u als die van uw broer liggen. Het is dus uiterst merkwaardig dat u dit zelfs niet kort vermeldt. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd naar uw eerste interview bij DVZ. Hier meldde u meteen dat de problemen van uw vader niet waren genoteerd (CGVS, p. 2). Verder was alles correct neergeschreven (CGVS, p. 3). Het is hierbij merkwaardig dat DVZ louter deze problemen zouden zijn vergeten noteren, maar verder geen fouten zou hebben gemaakt, zeker gezien u bevestigt dat uw verklaringen aan u zijn voorgelezen op het einde en u toen in de mogelijkheid was dit op te merken (CGVS, p. 3).” Door in het verzoekschrift opnieuw te benadrukken dat zij bij het CGVS aangegeven had dat de problemen van haar vader niet genoteerd zijn geweest bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet verzoekende partij niet meer dan haar verklaring tijdens het gehoor bij het CGVS dienaangaande te herhalen, maar zoals blijkt uit de gegeven motivering heeft de commissaris-generaal deze verklaring in overweging genomen en op goede gronden vastgesteld waarom deze verklaring niet overtuigt. Haar subjectieve overtuiging dat het loutere feit dat haar verklaring op het einde van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorgelezen niet garandeert dat alles zo genoteerd werd zoals zij heeft gezegd kan de gegeven motivering evenmin in een ander daglicht plaatsen. De Raad benadrukt dat de problemen die haar vader zou gekend hebben een kernelement betreffen van haar vluchtrelaas zodat het geenszins aannemelijk is dat – wanneer verzoekende partij haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar wordt voorgelezen – zij niet zou opmerken dat een dergelijk cruciaal element uit haar vluchtrelaas niet

genoteerd werd. De terechte vaststelling dat zij de problemen van haar vader niet heeft vermeld tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat terecht toe de voorgehouden vervolgingsfeiten ongelofwaardig te bevinden.

3.6.11. Anders dan wat verzoekende partij nog volkomen niet-geconcretiseerd voorhoudt kan niet blijken dat de commissaris-generaal in zijn onderzoek tekort is geschoten en oppervlakkig te werk zou zijn gegaan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

3.6.12. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat "*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*". Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaas van verzoekende partij als volstrekt ongelofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.6.13. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift en aanvullende nota's een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 16 december 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Zelfs indien de taliban voorts zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij in België heeft verbleven, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's doen hierover niet anders besluiten.

In casu wijst verzoekende partij op de lange duur van haar afwezigheid uit Afghanistan en van haar verblijf in het westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoekende partij aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor haar om haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze

overtuiging. Verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoekende partij is een volwassen man geboren omstreeks 2001 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Zij is een soennitische moslim (Verklaring DVZ, 19 januari 2023, punt 9) die in Afghanistan af en toe naar de lokale moskee ging en in België, wanneer zij tijd heeft, ook nog af en toe bidt (CGVS, NPO, 2 mei 2024, pp. 3-4). Verder beschikt zij over een familiaal netwerk in Afghanistan, waaronder minstens haar moeder, vier broers, twee zussen en een maternale oom (Verklaring DVZ, 19 januari 2023, punten 13A en 18; CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 6-8). Blijkens haar – gelet op de bespreking *supra* evenwel niet eenduidige – verklaringen is verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in de loop van 2021. Bij haar vertrek uit Afghanistan was verzoekende partij ingevolge de uitgevoerde medische test minstens negentien à twintig jaar oud. Het komt aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Het feit dat zij ongeveer drie jaar en vijf maanden in België verblijft, zij ingevolge taallessen al behoorlijk Nederlands spreekt, zij ook al gewerkt heeft of werkt en haar broer in België verblijfsrecht heeft ingevolge diens subsidiaire beschermingsstatus betekent niet dat zij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Voor zover verzoekende partij er nog op wijst dat zij zich in België niet streng houdt aan de islamitische voorschriften nu zij zeker geen vijf keer per dag bidt wijst de Raad er – net zoals de commissaris-generaal heeft gedaan – op dat zij tijdens haar gehoor bevestigde dat zij soennitisch moslim is, dat zij niet bekeerd is en dat zij nog steeds in God gelooft (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 3 en 22) zodat niet blijkt dat er sprake is van een veranderde geloofsopvatting en zij zich niet meer zou kunnen toeleggen op de in Afghanistan heersende religieuze gebruiken. Waar zij er nog op wijst dat zij zich probeert te integreren in België en zich heeft aangepast aan de hier heersende waarden en normen, wenst de Raad nogmaals te benadrukken dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat haar westerse gedragingen en uiterlijk een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoekende partij om haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit haar verklaringen kan blijken dat dit *in casu* het geval is. Verzoekende partij toont immers op geen enkele manier aan dat haar gedragingen in België deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor haar religieuze dan wel politieke overtuiging, haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoekende partij exact terugkeert en dat zij afkomstig is uit Nangarhar waar de taliban traditioneel zeer sterk aanwezig was, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoekende partij een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt.

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft haar betoog over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in België, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer drie jaar en vijf maanden in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.6.14. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.7. Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precieze sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijik of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende

en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Haar verwijzing naar rechtspraak van het EHRM kan gelet op voorgaande niet tot een ander besluit leiden.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risikerende) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad wijst er nog op dat, waar verzoekende partij stelt dat zij niet kan terugvallen op een sterk sociaal netwerk, zij eraan voorbij gaat dat zij een gezonde volwassen man is die in Afghanistan blijkens haar verklaringen werkte als landbouwer op de gronden die in bezit zijn van haar familie en haar familie nog steeds woonachtig is alwaar verzoekende partij voor haar vertrek verbleven heeft (CGVS, NPO, 2 mei 2024, pp. 4-5) zodat ook niet blijkt dat, wanneer verzoekende partij terugkeert naar Afghanistan, zij zich via deze weg niet opnieuw kan voorzien in haar basisbehoeften zoals voedsel, hygiëne en onderdak. Bovendien bestaat haar familiaal netwerk in Afghanistan niet louter uit haar moeder nu zij ook nog een maternale oom heeft die aldaar verblijft en is haar oudste aldaar verblijvende broer blijkens haar verklaringen ondertussen ook al volwassen (CGVS, NPO, 2 mei 2024, p. 13). Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, maakt zij niet aannemelijk dat zij in Afghanistan niet zou kunnen voorzien in haar basisbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog

plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 mei 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER